

LANGSTAARTKLAUWIER, OF HOE JE EEN BLAUWSTAARTDIP HET SNELST KUNT VERGETEN

Guus Peterse

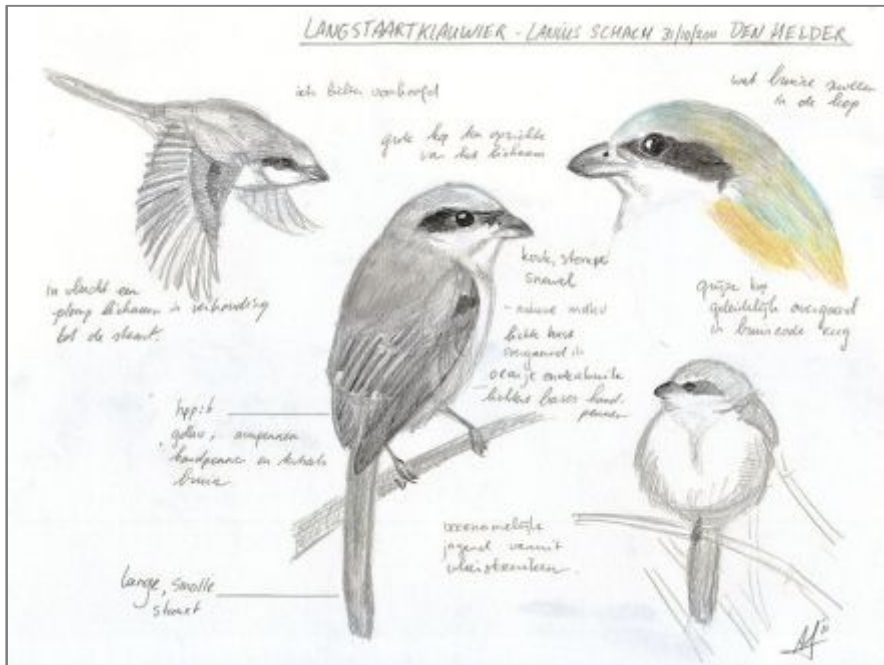
Blauwstaart bij Castricum, Aziatische roodborsttapuit op Texel, vorkstaartmeeuw bij IJmuiden ... Gisteren besloot ik dan toch maar tot blauwstaart. Ook omdat zaterdag daar vlakbij een Pallas' boszanger was gevonden. Dat ging helaas helemaal mis. Een dubbele 0 was mijn deel, en zonder enige compensatie van betekenis. Na twee uitermate succesvolle maanden kon ik dat hebben natuurlijk, maar het vroeg wel om een snelle genoegdoening. Wat heet snel? Het lijkt Overtoom wel!

Toen maandag tussen de middag het bericht uit Den Helder doorsijpelde: dat er mogelijk, nee, vrijwel zeker een langstaartklauwier op de Oude Vuilnisbelt zat, foto's lieten eigenlijk geen ruimte tot twijfel, stond de halve Nederlandse vogelaarswereld op zijn kop en kreeg ook mijn dag een geheel nieuwe, onverwachte invulling. Want langstaartklauwier maar liefst: nieuw voor Nederland, vierde in Europa, achtste in de Western Palearctic, zeg maar Groot Europa met stukje Azië en Noord-Afrika erbij. Afkomstig helemaal uit zuidoost-Azië, heel ver weg, en normaal naar het zuidoosten wegtrekkend. Geen enkele reden dus om zo'n beest hier te verwachten, maar hij zat er toch maar. En bovenal een prachtige vogel. Dus als een speer naar huis gefietst, telescoop en een paar boterhammen gepakt want het zou wel laat worden, als een speer naar het station gefietst en op de trein naar Den Helder. Anderhalf uur gedwongen rust, de hartslag weer wat op orde brengen, gewoon een boekje lezen dat ik in de gauwigheid had mee gegrist, en in Den Helder-zuid, nog anderhalf, misschien twee uur tot donker, als een speer naar de duinrij gefietst waar ik al gauw de dichte drommen vogelaars in de duinen zie staan.

Afijn, om een lang verhaal kort te maken: om pakweg kwart voor 4 stond ik naar een langstaartklauwier te kijken, eerste voor Nederland, vierde in Europa, achtste in de Western Palearctic en bovenal een schitterende vogel. Eigenlijk valt daar verder niet zo veel meer over te vertellen. Zo'n heerlijk moment dat je wilt rekken tot de zon bijna ondergaat. Vanaf een hoog duin kon je, als je even je oog van de klauwier afliet, de zee zien glanzen onder een rood kleurende hemel. Terwijl de laatste vogelaars, helemaal uit Limburg wellicht, of uit Friesland, kwamen aangehold om nog net voor donker een blik op de vogel te kunnen werpen. Telescoop op de schouder, sommige nog in kantoortenuë met colbertje en stropdas.

En toen ik door schemerig polderland terugfietste naar station Den Helder-zuid, schoot me ineens de blauwstaartdip van gisteren weer te binnen. Helemaal verge- ten. In de verte de duinrand, grillige contouren onder een nu snel donkerder wor- dende avondlucht, en daarop, alsof het er de natuurlijke vegetatie van was, een groepje mensen bijeen. Het is een mooi beeld, had er graag een foto van ge- maakt. Maar de klauwier zelf was vandaag toch nog het mooiste.

31 oktober 2011

Albert de Jong